

ACTUACIÓ A LA SALA BECOOL

Un veterà en moviment

Ken Stringfellow presenta avui a Barcelona el seu disc en solitari 'Danzig in the moonlight' ≡ **El californià ha creat power-pop** amb The Posies i ha treballat amb R.E.M. i Big Star

JUAN MANUEL FREIRE
BARCELONA

Ken Stringfellow no va néixer ahir, però ho sembla. Malgrat la seva experiència, manté despert l'instint explorador i quan té oportunitat s'involucra en aventures d'esperit jove. Ja són molts anys de carrera: el 1987 va formar The Posies juntament amb Jon Auer i amb aquesta banda ha creat un grapat de discos canònics del power-pop; ha tocat amb R.E.M., tant en disc com en directe; i va ser part de l'última formació de Big Star. A tot això s'hi han de sumar projectes com The Disciplines, The Minus 5...

Però ell encara es manté ferm en la inquietud, en la recerca. Una cosa que queda demostrada en el seu cinquè disc en solitari, *Danzig in the moonlight*, que avui presenta a BeCool (20.30 hores). És, segurament, el seu disc amb més varietat d'estils i d'instrumentació. Tot un ventall de sons que Stringfellow defineix en termes biogràfics: «Aquesta diversitat d'estils explica on he estat durant els últims anys. M'he passat el temps buscant noves coses musicalment; noves experiències i nova saviesa. Són vuit anys d'inquietud». El títol no s'ha d'entendre malament:

►► Ken Stringfellow, en una foto de promoció.

«No em vull quedar veient passar el temps. No vull ser així», confessa

això no és un disc de versions de Danzig, la banda metal, sinó un disc inspirat per la ciutat de Danzig i la seva antiga independència. «És un lloc molt interessant. Durant un temps va ser una ciutat lliure, independent de tot, on es van reunir moltes cultures. Jo sóc una mica així».

En aquest disc s'allunya una mi-

ca del power-pop per mirar cap al country, el folk, el pop de Bee Gees, l'electrònica i fins a l'últim, desafador Scott Walker. «Un no vol mai que el seu món es quedi més petit», diu. «Jo prefereixo que no deixi de créixer. Amb 44 anys, començo a tenir una edat. El més fàcil per a mi seria seguir còmodament postrat i veure com passa el temps. Però jo no vull ser així». A Stringfellow li agrada estar en contacte amb les joves generacions i ha produït molts nous grups (incloent-hi els alacantins Oh, Libia!). «El que vull és mirar cap endavant, i aquesta classe d'interacció m'ho permet... No dubto a inspirar-me en l'entusiasme de la joventut».

«La crisi és un invent»

Malgrat que la joventut, avui dia, ho tingui difícil per aconseguir entusiasmar-se. «Deixi que li digui una cosa: per a mi, la crisi no existeix. És només un invent dels bancs per fer que les coses siguin encara menys justes. Sé que és una idea controvertida i molta gent pensarà que és fàcil dir-ho per a algú com jo, amb una vida tranquil·la, però és la veritat». ≡

idees

XAVIER
Bru de Sala

Vacunar-se d'intolerància

Que no es repeteixi. Sobre-tot que no es repeteixi. Emportat pels diables de la pròpia seguretat, en el miratge de la veritat en patrimoni, l'excés d'orgull i la raó no qüestionada, un actor -ja no importa el nom- ha bescantat una actriu per raons ideològiques. No penses com jo, vas contra la meua tribu, doncs no tan sols no t'aniré a veure sinó que crido al boicot.

Aquesta mena de diables solen aparèixer en temps de tensió i enardiment, quan l'embranchada de la batalla porta a saltar-se els límits. Tots en tenim, de diables, d'una mena o altra, i cadascú s'ha de controlar els particulars i ajudar a escuar els del propi entorn.

És probable que el populisme grofollut a penes criticat hi hagi ajudat. Quan es rodola pendent avall, des de la civilització cap a la rebentada, i s'observa a més que la carnassa satisfà els bai-

És positiu que una crida al boicot hagi estat condemnada ràpidament

xos instints d'un públic afamat i còmplice -en cultura, el populisme no és altra cosa-, es cau en el tot s'hi val.

Tampoc, em penso, ens hem d'acarnissar amb aquest o aquell. La intolerància és de les poques coses que no s'han de tolerar, però més val corregir actituds que apedregar o desqualificar culpables.

El territori de les exclusions rellisca en moltes direccions. Ha passat això. Malament. Molt malament. Pitjor encara perquè ens pensàvem que estàvem més enllà de les crides al boicot. Que hagi estat de seguida condemnada, és positiu. Però més valia que no hagués passat. Mai n'hi ha prou, de preveure i contenir la intolerància.

Ara, el més important, un cop aparegut el maleït brot i tot seguit soterrat sota una allau de ben merescudes crítiques, és que no torni a passar. Que serveixi l'episodi de vacuna.

Tot els mals tenen explicació i és obligatori, per combatre'ls, mirar d'entendre'n els orígens i els desencadenants. Explicar no és justificar. Que hagi passat un cop és lamentable. Que tornés a passar, fóra terrible. ≡

Gran èxit de Les Arts Florissants

CRÒNICA William Christie conquista l'Auditori amb 'Belshazzar' de Händel

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BARCELONA

En dies en què *El Messies* de Händel floreix en totes les programacions, la presència de William Christie a l'Auditori per dirigir *Belshazzar* ha estat tot un luxe. Primer, per la bellesa d'aquesta joia del barroc que descriu la caiguda de Babilònia, i després per la magistral interpretació de les formacions orquestral i coral de Les Arts Florissants i els solistes que recreen, en un dels oratoris més operístics de l'autor, els principals personatges de la tragèdia.

El commovedor relat de gairebé tres hores de durada va mantenir l'atenció del públic que seguia al mateix temps el llibret traduït i els contrastos d'una música que marca els moments de tensió. Händel havia deixat enrere l'elaboració d'òperes per centrar-se en oratoris que li van donar gran popularitat. *Belshazzar* n'és un, tant per la seva gran-

diositat com també per l'aplicació de recursos i influències musicals diverses.

POESIA I DRAMATISME // La versió que Christie fa de l'obra incideix tant en la poesia com en la profunditat dramàtica. Les interpretacions accentuen els desvaris del cruel, hedonista i poderós rei babilònic Belshazzar (Allan Clayton) com la noblesa i el sentit de la justícia del llibertador persa Cyrus (Caitlin Hulcup). Però no són els únics protagonistes d'aquesta història. Rosemary Joshua dona vida amb força a la reina Nitocris, emotiva en els seus llargs passatges, i també brilla la veu neta del contratenor Iestyn Davies (el profeta Daniel), a més de la del baix Geoffrey Buffière (Gobrias).

Espectacular el cor recreant el poble babilònic, persa i jueu, i virtuosa l'orquestra seguint al peu de la lletra les pautes marcades pel mestre. ≡

AQUEST NADAL REGALA

MNAC FUNDACIÓ JOAN MIRÓ CCCB

LA PEDRERA

ARTICKET BCN

FUNDACIÓ ANTONI TÀPIES MUSEU PICASSO MACBA

1 TICKET/7 MUSEUS = 30€
www.articketbcn.org

ARTICKETBCN PERMET VISITAR LES EXPOSICIONS PERMANENTS I TEMPORALS DE 7 MUSEUS DE BARCELONA I ÉS VÀLID DURANT 3 MESOS

PUNTS DE VENDA Taquilles dels museus / Telentrada de CatalunyaCaixa: 902 10 12 12 / www.telentrada.com / Oficines d'informació de Turisme de Barcelona: Plaça de Catalunya / Plaça de Sant Jaume / Estació de Sants / www.barcelonaturisme.cat / Taquilles del Palau de la Virreina La Rambla, 99